

Sygn. akt II Ca 617/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie:	SSA w SO Stanisław Łęgosz SSR del. Monika Cichocka
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 października 2016 roku

sprawy z wniosku J. J.

o stwierdzenie nabycia własności ruchomości przez zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 14 lipca 2016 roku, sygn. akt I Ns 300/15

postanawia: oddalić apelację.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Stanisław Łęgosz SSR Monika Cichocka

Sygn. akt II Ca 617/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. J. wniósł o stwierdzenie, iż z dniem 01.01.2014 r. nabył w drodze zasiedzenia własność motoroweru klasy (...) marki P. o numerze ramy (...).

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb., oddalił wniosek oraz ustalił, że wnioskodawca ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny: Wnioskodawca jesienią 2010 roku w P. na tzw. stadionie zakupił od znanego mu jedynie z imienia mężczyzny niezdatny do jazdy motorower marki P.. Motorower nie posiadał tablic rejestracyjnych. Sprzedawca nie wydał J. J. żadnych dokumentów związanych z tymże pojazdem. Strony nie zawarły również umowy sprzedaży motoroweru na piśmie. Motorower miał być przeznaczony na części do innych motorowerów, w których posiadaniu był wnioskodawca.

Wnioskodawca zapłacił sprzedającemu kwotę 400 złotych za zakupiony motorower. Świadkiem transakcji był E. J., kolega wnioskodawcy, który również nie znał sprzedawcy.

Po zakupie motoroweru J. J. zdołał go naprawić i aktualnie jest on zdalny do jazdy pomimo, że pierwotnie miał być przeznaczony jedynie na części. Wnioskodawca chciał dokonać rejestracji motoroweru, jednakże z uwagi na brak jakichkolwiek dokumentów nie mógł tego skutecznie dokonać.

Motorower tej marki i o podanym numerze VIN nie figuruje w bazie ewidencji pojazdów Starostwa Powiatowego w P. ani w dostępnych bazach danych Policji jako utracony (poszukiwany).

Mając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że wniosek o stwierdzenie zasiedzenia złożony przez wnioskodawcę J. J. nie może zostać uwzględniony.

Podstawą prawną złożonego wniosku - o stwierdzenie zasiedzenia ruchomości - jest art. 174 § 1 k.c., zgodnie z którym posiadacz rzeczy ruchomej niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada rzecz nieprzerwanie od lat trzech jako posiadacz samoistny, chyba że posiada w złej wierze.

Nabywanie własności ruchomości w drodze zasiedzenia uzależnione jest więc od spełniania kumulatywnie następujących przesłanek - władania ruchomością jako posiadacz samoistny, upływu trzyletniego terminu zasiedzenia oraz dobrej wiary posiadacza. Ostatnia z nich musi istnieć przez cały czas posiadania tj. od jego uzyskania do upływu terminu zasiedzenia. Dowiedzenie się przez posiadacza rzeczy przed upływem okresu zasiedzenia, iż nabył on rzecz od nieuprawnionej osoby, sprawia, że należy go od początku jej posiadania traktować jako posiadacza w złej wierze.

Okoliczności dokonania przez J. J. zakupu motoroweru nie pozwalają na przyjęcie, iż nabył on przedmiotowy motorower będąc w dobrej wierze. Zgodnie z orzecznictwem SN (zob. postanowienie SN z dnia 18 maja 2000 r. III CKN 802/98), w dobrej wierze jest taki samoistny posiadacz rzeczy ruchomej, który wszedł w jej posiadanie nie tylko będąc przekonany o nabyciu własności rzeczy ruchomej od osoby uprawnionej, ale nadto jeszcze gdy takie jego przekonanie było zarazem usprawiedliwione konkretnymi okolicznościami.

Oznacza to, że dobrą wiarę samoistnego posiadacza wyłącza niedołożenie przezeń należytej staranności w celu zbadania, czy zbywca jest rzeczywiście osobą uprawnioną do rozporządzania zbywaną rzeczą. O jakiegokolwiek staranności nie można mówić w przypadku nabycia motoroweru przez wnioskodawcę.

Po pierwsze, wnioskodawca, dokonując zakupu na giełdzie, od nieznanego mu osoby, nie zażądał jakichkolwiek dokumentów mogących wykazać, że sprzedawca jest uprawniony do zbycia motoroweru. Co więcej, fakt, że motorower nie posiadał żadnych tablic rejestracyjnych ani dowodu rejestracyjnego nie wzbudził we wnioskodawcy żadnej refleksji ani wątpliwości co do pochodzenia pojazdu, choć, co oczywiste, przeciętnie staranny nabywca powinien wykazać się wnikliwością w tym zakresie. Cel zakupu motoroweru - a więc pierwotnie wykorzystanie go na części do innych pojazdów, ani też to, że był on w złym stanie technicznym - nie mają tu żadnego znaczenia w tym sensie, że nie mogą one przesądzać o dobrej wierze nabywcy, bowiem pozostałe okoliczności dokonanej transakcji nie pozwalają na przyjęcie, że pozostawał on w dobrej wierze już od momentu wejścia w posiadanie motoroweru.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy oddalił wniosek, a o kosztach postępowania w sprawie orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od postanowienia wniósł wnioskodawca, skarżąc je w całości. Apelujący nie sprecyzował zarzutów apelacji. Z treści uzasadnienia apelacji wynika, że zarzuca Sądowi I instancji naruszenia prawa materialnego tj. art. 174 k.c. poprzez uznanie braku dobrej wiary w posiadaniu rzeczy przez wnioskodawcę.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja nie jest uzasadniona.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe albowiem znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Skarżący upatrując naruszenia art 174 k.c. kwestionuje w istocie rzeczy stanowisko Sądu I instancji, że przez trzyletni okres czasu nie był on posiadaczem w dobrej wierze (art. 174 KC).

Przy ocenie istnienia dobrej (złej) wiary posiadacza, na gruncie art. 174 k.c., chodzi o wartościowanie odpowiednich faktów. W sprawie niniejszej zostało niespornie ustalone, że wnioskodawca kupił motorower od nieznannej osoby. Faktem niespornym jest, że nie sporządzono umowy kupna pojazdu, sprzedający nie przekazał wnioskodawcy dokumentów własności pojazdu oraz pojazd nie posiadał numerów rejestracyjnych.

Sąd Rejonowy prawidłowo zatem uznał, że dobrą wiarę skarżącego, jako posiadacza, o którym mowa w art. 174 k.c., wyłączają okoliczności zakupu pojazdu, a przede wszystkim brak dokumentów jego własności.

W sprawie niniejszej wnioskodawca nie wykazał staranności przy nabywaniu pojazdu bez dokumentów. Zatem prawidłowo Sąd Rejonowy wywiódł, że wnioskodawca jest posiadaczem rzeczy w złej wierze.

Brak przesłanki dobrej wiary skutkować musiał oddaleniem wniosku.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone orzeczenie nie narusza przepisów prawa materialnego dlatego na podstawie art 385 k.p.c. należało apelację oddalić.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Stanisław Łęgosz SSR Monika Cichocka